



Hoàng Quân

Tôi đã đi làm ở nhiều quốc gia trong châu Âu, châu Á, châu Phi. Năm nọ, trong chuyến đi hội nghị ở Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ, xa nhà mấy ngày, tôi nhớ nhà, nhớ gia đình, nhớ tiếng “à ơi...”

Hì tôi vẫn vương mãi câu hát:

Mẹ hiền ru những câu xa vời

À à ơi! Tiếng ru muôn đời...

Có lẽ là hiện tượng của những người còn canh cánh tinh hoài hương? Càng xa, càng lớn tuổi, càng nhớ quê nhà, nhớ tiếng nước nhà tha thiết...

Lòng tôi tràn ngập niềm vui khi tôi đã về đến nhà. Thì ra, mấy hôm nay ở Istanbul tôi bị “mắc cạn” bởi không được nói, không được nghe tiếng mẹ đẻ:

Tôi yêu tiếng nước tôi

Từ khi mới ra đời...

Nhớ Tiếng À Oi

À à oi tiếng ru muôn đời...
(Nhạc phẩm *Tình Ca* của Phạm Duy)

Đám bạn đồng nghiệp lao xao hỏi nhau, có nên đi Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ chẳng. Ban đầu, nhận được thư mời đi dự hội nghị nhân viên tài chính của hãng, ai nấy vui như hội. Ba ngày sẽ họp hành liên miên. Nhưng buổi tối, sẽ có những màn tiệc tùng chiêu đãi rất xôm tụ. Trước khi đi một tuần, tình hình an ninh của Istanbul có nhiều biến động, do cuộc họp của Khối Liên Minh Bắc Đại Tây Dương. Có những biểu tình phản đối, có xô xát đụng độ giữa cảnh sát và các nhóm quá khích. Hội đồng quản trị của hãng thông báo gấp, nếu nhân viên nào cảm thấy không yên tâm, có thể hủy chuyến đi.

Tôi cũng đắn đo. Buổi tối nghe trên radio có một vụ nổ trên máy bay. Dù chẳng gây thiệt hại, nhưng mọi người hoang mang hơn. Thiên hạ gửi email, SMS tứ tung hỏi chuyện. Buổi sáng nghe tin trong ngày, có một vụ cướp phi cơ trên chuyến bay từ Munich đến Istanbul. Sau đó, người ta cho biết, chỉ là hành động điên rồ của một ông muốn làm áp lực với vợ.

Tuy đã nhận được “giấy phép đi đường” của chồng con, tôi vẫn băn khoăn hỏi quanh. Ai cũng nói, báo chí ưa thổi phồng tất cả, để thỏa mãn tính tò mò và thói quen thích nghe tin “nóng” của độc giả. Chuyện bất trắc có thể xảy ra, bất cứ lúc nào, khắp nơi, chẳng kiêng nể ai. Tôi nhớ, hồi nhỏ có đọc truyện cười. Người kia sợ chết, chẳng dám làm gì, chẳng dám đi đâu, vì sợ tai nạn xảy ra. Anh ta nằm ý trên giường. Vậy mà, cuối cùng anh ta tử nạn, vì lò xo giường đâm trúng người. Ừ, như người Việt mình hay nói, giày dép còn có số mà.

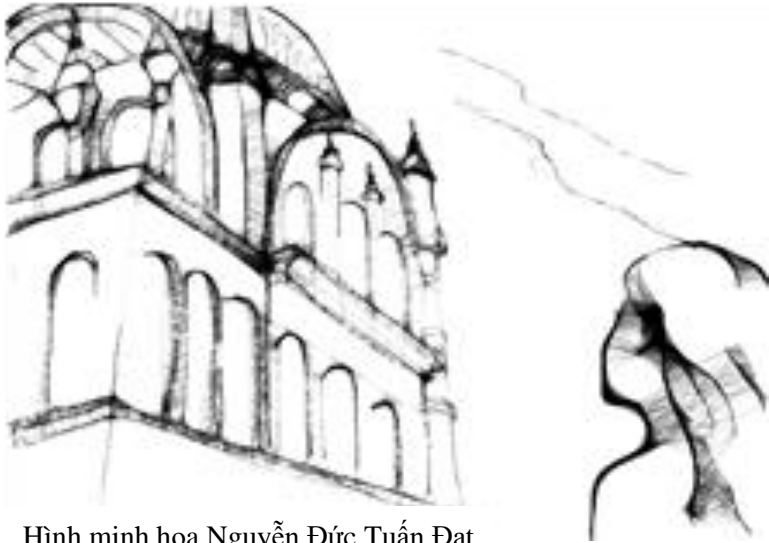
Xe buýt chở chúng tôi từ phi trường về khách sạn. Tôi không hề nhận ra không khí căng thẳng ngột ngột như báo chí tường

thuật. Đường phố có nhiều cây xanh. Nhà cửa khang trang thơm mát. Khách sạn ở bên bờ Bosphorus. Từ đại sảnh, bên những bồn hoa thiên điều (*Strelitzia reginae* hay còn gọi là bird of paradise), tôi nhìn ra sông, phong cảnh thật hữu tình.

Buổi chiều, sếp tôi mách nhỏ:

- Có một người Việt Nam từ văn phòng bên Pháp. Cũng là controller. A nice guy. Lát nữa tôi dẫn Thi đến giới thiệu với cậu ấy nhé.

Tôi tròn mắt, hồi hộp. Có lẽ như một thói quen của người Tây phương, sếp ưa dùng chữ nice. Riêng với tôi, hề gặp người Việt, tất nhiên là nice hơn người... không phải Việt. Đang thêm nói chuyện tiếng Việt, được như vậy, buồn ngủ, quả gặp chiếu hoa đó chứ.



Hình minh họa Nguyễn Đức Tuấn Đạt

Vừa lúc đó sếp vẫy tay, rồi rít:

- Pierre, Pierre lại đây. Quay qua tôi - Tôi để cho hai người đồng hương hàn huyên tâm sự nhé.

Thông tin của sếp thật chính xác. Pierre có ngoại hình của một người Việt. Pierre bắt tay sếp:

-Thank you for bringing the Vietnamese together. - Nhìn tôi -
Hi Thi, nice to meet you.

Tôi nghĩ, không cần phải ngại sếp mà nói tiếng Anh với nhau, nên tuân ngay một tràng:

- Chào anh Pierre. Mới nghe sếp kể về anh đó.

Pierre bỗng lộ vẻ bối rối:

- Sorry, I cannot speak Vietnamese.

Tôi chưng hửng, bèn lịch sự một cách nhạt nhẽo rằng:

- Chẳng sao, mình nói tiếng Anh với nhau cũng được.

Chúng tôi trao đổi bằng quơ đôi chuyện. Đại khái vào hăng này lúc nào, công việc ra sao, trước làm ở đâu. Hai người Việt nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ không phải tiếng mẹ đẻ. Cùng nói tiếng Anh, Pierre phát âm, có mùi phô-mai Camembert. Tôi nói, có vị bún bò Mụ Rót.

Chung chung, câu chuyện chúng tôi nhạt như nước ốc. Pierre kể, cha của anh qua Pháp từ hồi người Pháp chưa biết Điện Biên Phủ ở đâu. Thử đó, nơi kinh đô ánh sáng, hiếm các cô gái Việt, ông đành lập gia đình với người em mắt nâu. Pierre kể, cha anh quê ở Konto. Tôi lờ mờ đoán có thể ông ấy gốc Cam Bốt. Sau một hồi Pierre cắt nghĩa lòng vòng tôi mới hiểu là, ông cụ quê ở Cần Thơ.

Tôi buồn ngủ rục cả mắt, mà manh chiếu này sao khó dùng quá. Tôi hết cả háo hức. Chẳng biết nói chuyện gì nữa. Chắc Pierre cũng đang tự hỏi, phụ nữ nơi quê cha mình sao mà nhàn nhạt, chẳng có màu sắc gì. Vừa lúc đó, có tiếng thông báo trên loa phóng thanh, mời mọi người về hội trường. Cả hai dường như cùng cố giấu tiếng thở ra nhẹ nhõm.

Buổi chiều, hăng đặt tiệc ở một nhà hàng lớn. Nhà hàng ngày xưa là lâu đài xây dở dang, bị trận hỏa hoạn nên thiệt hại nặng. Sau này, một tay có đầu óc kinh doanh với tài kinh bang tế thế, biến những bức tường ám khói thành nhà hàng



Hình minh họa Nguyễn Đức Tuấn Đạt

cao cấp. Giữa sân chính, mọi người đang điên cuồng theo những điệu nhạc. Đám bạn đồng nghiệp lôi kéo rủ nhảy. Tôi cười cười, lắc đầu. Christian nói to như có át tiếng nhạc:

- Thi chẳng bao giờ nhảy nhót sao?

Tôi nửa gật, nửa lắc, ai hiểu sao, thì hiểu. Trời ơi, hồi mới qua Âu Châu, năm đầu khi học Đức ngữ, thuở đó, đâu có nhiều nhạc Việt Nam, chỉ có mỗi cuốn băng cassette Mây Bốn Phương. Đám học trò chúng tôi rộn ràng Cha-cha-cha: đàn nhịp nhàng cùng nhau chung bước. Với cuốn Khánh Ly, Tango, tôi bao sân cả 10 bài, cho đến khi người coi máy thay băng nhạc khác. Bây giờ, tôi treo giò. Tại, ở đây không thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Tôi lững thững dạo ra phía bờ sông. Sát bờ sông, người của nhà hàng trải những tấm thảm lớn, có những gỏi lụa bên cạnh chân bàn. Laura và Anette mời mọc:

- Ngồi đây chơi với tụi này luôn.

Tôi sà xuống. Nói chuyện một tí, mới hay, Anette vì có bầu nên tránh nơi ồn ào, Laura đang thất tình nên tìm nơi vắng vẻ.

- Tôi hơi tức cười:

- Tôi chẳng ở vào trường hợp của cả hai bạn.

- Vậy Thi ngồi đây làm gì?

- Ngắm cảnh. Tôi khoát tay chỉ ra sông.

Tôi cảm thấy hình như mình có cũng có lý do khi ngồi đây. Cảnh trắng nước, nên nhớ nước, thương nhà chẳng.

Tôi nhìn qua bên phần Châu Á của thành phố, bên Anatolien.

Biết tin đi Istanbul từ lâu, tôi dự định sẽ tìm hiểu thêm về thành phố liêu trai này. Nhưng vì cố tật lười, đổ tội cho bận bịu. Cho nên, đến đây chỉ nhớ mang máng rằng, Istanbul với hơn mười triệu dân, là thành phố lớn nhất của Thổ Nhĩ Kỳ. Istanbul, thành phố với lịch sử hơn ba ngàn năm, ngày xưa là Constantinople, thành phố duy nhất trên thế giới trải dài trên hai lục địa: châu Á và châu Âu. Đến đây tôi còn biết thêm một điều: con sông, hay đúng hơn, cửa biển Bosphorus ngăn thành phố trên hai phần lục địa. Ngồi bên bờ sông bên này, nhìn qua bên kia là châu Á, lục địa quê nhà tôi. Tưởng tượng, nếu cứ nhắm phía đông đi miết, là tới nhà.

Trăng mười bốn sáng vàng vạc. Ánh trăng trải dài bàng bạc trên mặt nước. Nhớ ngày xưa còn nhỏ, tôi thích chạy theo trăng. Ngược mặt nhìn trăng, mình bước chậm, trăng kiên nhẫn đi theo, mình chạy nhanh, trăng cuống quýt cho kịp.

Quay qua bên trái nghe xuýt xoa, fantastic. Quay bên phải nghe magnifique. Tôi ngồi giữa cũng muốn buột miệng: tuyệt vời. Tôi muốn được trầm trồ trong tiếng Việt thân yêu của mình. Bỗng dung tôi thèm nói, thèm nghe tiếng Việt kinh khủng. Tôi nghĩ, mình có thể chơi ngông, lấy điện thoại di động, cho hệ thống sóng của Vodafone, chạy lòng vòng từ Đức qua Thổ Nhĩ Kỳ, tìm gặp sóng Turkcell. Cuối tháng, tôi sẽ nhận hoá đơn năm bảy đồng một phút. Chẳng sao! Tôi đã quen nộp tiền cho hãng điện thoại. Chỉ tiền cho sinh hoạt nghe và nói trên hệ thống viễn thông đối với tôi luôn là một chi tiêu chính đáng. Nhưng, bây giờ đã hơn 11 giờ đêm. Tường tượng chồng con đang ngái ngủ, sẽ tỉnh hẳn, hốt hoảng, tưởng tôi gặp chuyện gì ở đây. Rồi sẽ bực bội, nếu tôi nói, chỉ thích nghe và nói chuyện tiếng Việt. Bây giờ đang giữa tuần, ai cũng còn ngày dài trước mặt. Mặc cho tiếng nhạc điên cuồng bám theo, tôi thả hồn theo đêm mùa trăng úa làm vỡ hồn ta...

* * *

Tôi tìm Anne, tính nói cho Anne biết tôi về phòng trước. Anne đang ngồi chuyện trò với người bạn đồng nghiệp. Anne vui vẻ:

- Thi à, giới thiệu với bạn, đây là anh Jacques, trưởng phòng pháp lý. Quay qua Jacques. - Đây là Thi, tôi đã kể cho anh nghe đó.

- Chào em. Tôi nghĩ em tên Thi chứ không phải Ti.

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, lẩn chút thích thú. Trong văn thư ở hãng, người ta viết đúng tên tôi, nhưng khi nói, phát âm nghe như Ti. Tôi chẳng buồn sửa đổi.

- Chào anh Jacques. Đúng rồi. Sao anh hay quá vậy?

Jacques kể chuyện, bằng tiếng Anh, nhưng thỉnh thoảng pha vài chữ tiếng Việt. Jacques làm việc với tư cách luật sư tư vấn cho một hãng thầu xây cất ở Sài Gòn hai năm.

Tôi ít có cảm tình với dân luật. Tôi có cảm tưởng như họ luôn “bẻm mép”. Có lẽ thói quen luôn lách giữa chữ nghĩa, luật lệ

trong nghề nghiệp ăn sâu vào đời sống thường nhật của họ. Hơn nữa, hồi còn ở đại học, tôi ngắt ngư con tàu đi, khi làm những chứng chỉ về luật kinh doanh thương mại. Xem mấy lần ca cẩm: “thì không ăn ớt thế mà cay.”

Nói chuyện với Jacques một hồi, nghe Jacques kể chuyện ăn bún bò, ăn bánh bèo, ác cảm với dân luật dân đời thành mỹ cảm qua Jacques. Jacques khoe, ở Đức, có lần thèm ăn phở quá, Jacques vào nhà hàng Tàu, hỏi món phở. Chủ tiệm là người Việt, họ không có món phở trên thực đơn nhà hàng. Nhưng tình cờ, ngày đó họ nấu phở trong bếp nhà. Thấy Jacques ngò ngò. Họ đãi Jacques tô phở. Từ đó, Jacques thành người quen của tiệm. Tôi cố nén cười, khi chợt nghĩ đến câu chuyện ví von nhảm của com và phở. Không biết lúc ở Việt Nam có ai kể cho Jacques nghe, com là vợ, phở là bò, sáng đưa com đi ăn phở, trưa đưa phở đi ăn com là gì không.

Hôm sau, tôi phải bươn bả chạy theo tiếng Anh trong những bài thuyết trình, để đến giờ thảo luận nói tiếp khỏi “ấm ớ hội tề.” Mãi đến chiều mới được thông thả, lòng vòng dăm ba phút, hẹn nhau uống nước. Tôi bước vào tiệm cà phê, đang ngó quanh quất tìm chỗ trống. Đám bạn đồng nghiệp nhanh chân thiệt. Mới đó mà ai yên chỗ nấy rồi. Tôi định chạy lại phía Laure, vừa khi đó tôi nghe tiếng gọi: “Thì ơi!”. Tôi giật mình! Đang định thần xem thử mình có nghe lầm chằng. Lại nghe nữa: “Thì ơi, join us.” Tôi quay nhìn góc phải của tiệm, nhóm bạn đang cười vui, tay ngoắc ngoắc. Lúc đó, tôi thấy Jacques ngồi đầu bàn, đang nhích người vào bên cạnh:

- Thì ơi, come here.

Tôi đến ngồi bên cạnh Jacques, lại ngạc nhiên và thích thú, hỏi Jacques bằng tiếng Anh:

- Anh học chữ “ơi” này ở đâu vậy?

- Mấy năm ở Việt Nam, chữ ơi là chữ tôi học đầu tiên đó. Jacques vui vẻ.

Đám bạn đồng nghiệp lao nhau:

- Ơi nghĩa là gì?

Tôi chậm rãi giải thích: “Ơi là tiếng đệm, tách riêng không có nghĩa cụ thể. Nhưng khi đi chung với chữ khác, nhất là với đại danh từ, hoặc tên riêng, đôi khi lại là tất cả.”

Đám đồng nghiệp cười thích thú, kêu nhau ơi ới,: “Sweetheart ơi, Liebling ơi...”

Mặc không khí ồn ào chung quanh, tôi ngồi im, tưởng tượng như được nghe: “Em ơi, bé ơi, cưng ơi.” Ui chao, nếu thọ đến trăm tuổi, tôi vẫn xao xuyến tâm hồn, khi nghe những tiếng à ơi của tiếng nước tôi.

Từ ngày đổi qua hãng này, tôi không còn cảm thấy khó chịu khi ai hỏi tôi từ đâu đến. Văn phòng của hãng ở Đức chưa tới 200 nhân viên, mà có gần 30 người có quốc tịch khác nhau. Nhóm Controller ở Munich với một người Thụy Điển, một người Hy Lạp, một người Pháp. Tôi là người Đức duy nhất. Là người có quốc tịch Đức, nói tiếng Đức tương đối thành thạo. Họ cũng nói vớ vẩn đôi câu tiếng Đức. Nhưng không cảm thấy thật sự cần thiết học thêm thứ ngôn ngữ khục khặc này. Tự nhiên tôi thành cầu thủ đá sân nhà. Tôi thấy thoải mái hơn khi nói tiếng Đức, dù bây giờ trong công việc tôi ít xài. Có lẽ không sợ người Đức “thiệt” xét nét, tẩy máy sửa sai. Có lần Dimitri gặp vấn đề với nhà ở, hí hoáy viết thư khiếu nại rằng, nước không đủ nóng, lò sưởi không đủ ấm. Thấy Dimitri hỏi Erik nhiều lần không xong, Paul hướng về tôi:

-Sao mấy bạn không hỏi Thi? Tiếng Đức là Muttersprache (tiếng mẹ đẻ) của cô ấy mà.

Tôi cười:

-Giúp các bạn hả? Tôi sẵn sàng. Ờ, tôi xong trung học, đại học Đức. Thời gian tôi sống ở đây bằng thời gian tôi sống ở Việt Nam. Nhưng tiếng mẹ đẻ của tôi là tiếng Việt.

Tôi nói thầm trong bụng, tiếng Đức chắc giống tiếng mẹ... ghê. Bởi, tôi đã có lần dở khóc, dở cười vì tiếng Đức. Lúc còn làm ở hãng cũ, tôi là thành viên duy nhất không phải Đức chính cống trong nhóm. Tôi đã cảm thấy cái sự “không quốc tế” của môi trường làm việc, dù đây là phòng Tín Dụng Quốc Tế của ngân hàng lớn thứ hai ở Đức. Trong bản phân tích báo cáo tài chính, chúng tôi dùng tiếng Anh. Nhưng đôi dòng tóm tắt lời bàn... Mao Tôn Cương, chúng tôi phải viết bằng tiếng Đức. Thật ra, đôi dòng tóm tắt đó chẳng đòi hỏi phải lâu lâu văn chương Bertholt Brecht, hay tron tru chữ nghĩa Heinrich

Boell. Thời gian đầu học việc, tôi lấy mấy tập hồ sơ cũ, những bộ đơn đã được hội đồng quản trị chấp thuận, đem ra nghiên cứu, lựa nhiều trường hợp tiêu biểu khác nhau. Mỗi trường hợp, tôi “chôm” một câu mẫu, rồi cứ vậy chỉ thay đổi chủ từ, túc từ tí tí. Còn động từ, tôi không đụng đến, vì biết các tiếp đầu ngữ trong văn phạm Đức ngữ nguy hiểm chết người.

Làm ăn suông sẻ như vậy. Đại đa số các đơn xin tín dụng tôi đều bàn vào. Lần nọ, tìm hoài không đủ lý do xin chấp thuận, tôi đành phải bàn ra, từ chối khoản hạn mức tín dụng vay nóng. Xếp của tôi gật gù, cho tôi có lý, đồng ý như lời đề nghị của tôi. Ngày hôm sau, cô Bauer đồng nghiệp bên phòng Quan Hệ Quốc Tế, người đã gửi đơn xin cấp tín dụng cho một ngân hàng Nam Dương, gọi cho tôi. Vừa xong câu thăm hỏi ngắn gọn bài bản, cô đổi giọng hạc sách:

- Tại sao chị lại đề nghị từ chối đơn này?

- Mọi lý do tôi đã ghi rõ ràng. Xin chị cứ đọc kỹ trong khung tóm tắt.

- Tôi đọc rồi. Chị viết như vậy là sai. Giọng cô Bauer gay gắt.

- Không đâu chị. Tôi bắt đầu cảm thấy bức bối. Yêu cầu chị so sánh các con số trong bản báo cáo tài chính.

- Không phải tôi nói con số sai. Mà câu văn chị viết sai. Giọng cô ta khiêu khích.

- Sai chỗ nào?

Tôi chột dạ. Vừa hỏi, vừa đọc lại mấy dòng chữ trong bộ hồ sơ:

- Tôi không thấy lỗi văn phạm nào cả. Tôi cố giữ giọng bình tĩnh.

Khi còn trung học, thầy cô khó tìm ra lỗi văn phạm trong các bài luận văn của tôi. Có thầy cô nói đùa văn phong Đức ngữ của tôi nghiêm chỉnh nhưng hơi cổ hay đúng ra lỗi thời.

- Văn phạm không sai. Nhưng người Đức không nói như vậy.

Tôi thấy máu nóng dồn hết trên mặt. Tôi lên giọng:

- Vậy thì vấn đề ở đâu? Văn phạm đúng. Người viết là tôi. Tôi cũng là người Đức mà. Tôi giật mình, nghe chính miệng mình buông ra một câu quái đản, chẳng lọt tai. Bình thường, tôi không bao giờ nói ra câu này, mà không kèm thêm đôi lời thanh minh. Rằng, tôi chỉ là người Đức trên căn cước, giấy thông hành. Chứ tôi thực sự là người Việt.

- Ý tôi nói là người nói tiếng Đức như tiếng mẹ đẻ, sẽ không bao giờ viết câu văn như vậy. Cô Bauer buồn một câu chí tử.
- Chuyện đó tôi sẽ xem lại. Nhưng đó chẳng phải là lý do để thay đổi quyết định về bộ đơn này.
Tôi chấm dứt cuộc điện đàm bằng câu nói bị động và cảm thấy không ổn của cái sự người Đức mà không phải Đức của tôi.

Ralph, bạn đồng nghiệp ngồi đối diện, ban đầu không để ý. Nhưng đến những câu sau cùng, khi tôi bắt đầu lớn giọng, chăm chú nhìn tôi dò hỏi. Gác điện thoại, tay tôi còn run. Giọng tôi như nghẹn lại:

- Ralph, làm ơn đọc giúp tôi đoạn tóm tắt này và chỉ cho tôi cách viết khác cho chuẩn đi.

Dù sau đó, Ralph đoán chắc với tôi, đó là câu văn rất bình thường, rất Đức. Rằng cô Bauer đã có cái biệt danh Hexe (mụ phù thủy), vì cái tánh nhọn mồm của cô. Tôi vẫn luôn cảm thấy không thoải mái, khi phải dùng tiếng Đức như tiếng mẹ đẻ với những người Đức thật.

Mùa hè tôi bị dị ứng phấn hoa. Thấy tôi sụt sịt, hắt hơi, Ralph hỏi han:

- Bộ bị cảm cúm hả?

- Không, tôi bị dị ứng pollen (phấn hoa).

Có lẽ tôi phát âm chưa đủ “đô”. Ralph cười tùm tùm:

- Hồi giờ tui đâu có dè Thi kỳ thi chủng tộc, không hạp tui Polen (Người Ba Lan) hả?

Tôi hiểu liền, xụ mặt xuống. Ralph liền nói ngay:

- Giỡn chút thôi, tôi hiểu Thi muốn nói gì. Nhưng, ráng uốn lưỡi lâu hơn một tí, vì hai chữ l ở giữa lộn.

Tôi nói cảm ơn, cảm thấy hơi hơi mắc cỡ.

Lần khác, bữa ăn trưa, tôi khèo khèo trái ô-liu trong đĩa rau trộn, Ralph nhìn tôi:

- Đang nghiên cứu gì đó?

- Tôi không thích Olive.

- Ô, chắc anh Oliver sẽ thất vọng, khi biết Thi không thích anh ta.

Tôi tròn mắt nhìn Ralph, chẳng hiểu tại sao Ralph nói như vậy. Một giây sau, tôi hiểu, mím môi nhìn tránh ra cửa sổ. Ralph cười cười cầu hòa:

- Tôi rất thích nghe Thi nói tiếng Đức. So suess. Ngộ lắm. Thỉnh thoảng, Thi nhấn giọng hơi chệch một tí, tôi hiểu Thi. Nhưng vẫn thích hiểu lệch theo một tí. Nói vậy chứ, nếu tôi mà nói tiếng Việt, chắc có nhiều ngộ nhận kinh hoàng lắm, phải không? Đương nhiên “cha nội”! Tiếng Việt của chúng tôi, mấy thanh dấu không đúng chỗ, hiểu lầm, hết biết đường gỡ.



Hình minh họa Nguyễn Đức Tuấn Đạt

Chị bạn đi Mỹ về, vui vẻ dúi vào tay tôi đĩa hát:

- Mình có dặt về cho Thi một chàng TN đây.

Tôi cảm ơn chị rồi rít. Đứng tim đen của nàng rồi. Tôi mê mê đĩa nhạc. Vẫn tiếp tục chuyện trò với chị bạn về xứ Cờ Hoa nhưng mắt đang cố giải mã những dòng chữ li ti, ghi tựa những bài ca. Ồ, những bài hát tôi quen, tôi thích Mộng Du, Dốc Mơ. Mắt tôi gặp bản nhạc Hùng Hồ. Trời ơi, bộ hết nhạc hay sao mà ca sĩ lại hát bản nhạc nghe thương căng chân, hạ căng tay như vậy. Dù câu chuyện về phó Việt giữa đất Mỹ rất hào hứng, đầu óc tôi cứ lẩn quẩn quanh bài hát. Tôi tò mò quá sức, định mở miệng hỏi chị bạn cho mượn máy nghe thử, thì lúc ấy chị có khách đến.

Tôi từ giã chị, phóng một mạch về nhà, để nghe cho được bản nhạc có mùi... bạo lực. Về nhà, tôi lọ mọ tìm cặp “kính lão” để đọc danh sách cho kỹ càng. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ồ, thì

ra, chàng trách nàng hững hờ, chứ không phải chàng hùng hổ. Xém chút, tôi hung hăng đòi “bỏ” chàng ca sĩ ruột vì tội chọn sai nhạc.

Phải vậy chứ. Tôi mơ màng nghe nhạc. Cho dù em không thương, cho dù em ghét bỏ, cho dù em phỉnh phờ... Cho dù em hững hờ... yêu rồi thì không quên, yêu rồi thì không nguôi... cho dù em hững hờ, tình này riêng tặng người thôi. Chao ôi, tiếng Việt tuyệt vời.

* * *

Mấy hôm ở Istanbul, sao mà dài đằng đẵng. Ngày cuối, thiên hạ rủ nhau ra phố chợ uống cà phê Thổ. Tôi cù rữ như con gà nuốt giầy thun. Tôi chẳng háo hức đi uống chất nước màu nâu, đắng không thua gì trà khổ qua. Uống vào tim đập thình thịch như thể gặp... tiếng sét ái tình. Tôi loanh quanh trong khuôn viên khách sạn chờ giờ ra phi trường. Tôi vẫn có nỗi nhớ gia đình, mỗi khi đi làm xa nhà. Nhưng lần này, không những nhớ người nhà, mà còn như nỗi nhớ quê nhà, nhớ tiếng nước nhà. Có lẽ là hiện tượng của những người lớn... tuổi chẳng.

Tôi đẩy cửa, khệ nệ bê túi xách hành trang linh kính vào nhà. Bê, dù đã vào tuổi thanh niên, vẫn là con nít khi trông mẹ về.

- Mẹ ơi, Mẹ à, Mẹ có quà gì cho con không?

Đột nhiên trong lòng tôi tràn ngập niềm vui. Tôi đã về đến nhà, à ơi, ơi à. Thì ra, mấy hôm nay tôi vẫn có cảm tưởng “mắc cạn” bởi không được nói, không được nghe tiếng mẹ đẻ. Mở túi xách, lấy cho con mấy thỏi sô-cô-la, mấy hộp kẹo đặc sản của Thổ. Bê vẫn ríu rít:

- Mẹ ơi, Mẹ đi qua Thổ có gì vui không?

Không trả lời câu hỏi của Bê, tôi ôm chàng lấy con:

- Mấy hôm nay mẹ nhớ tiếng à ơi, nhớ quá trời.

Hoàng Quân

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Nguyệt Cầm của nhạc sĩ Cung Tiến

<https://www.youtube.com/watch?v=UdSKfrhL9qY>

Hững Hờ của nhạc sĩ Hồng Khanh

http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/hung-ho-tuan-ngoc.qp_4fDhKKJ.html